

8. ročník/4. číslo škol. rok 2008/2009

Dopis historické osobnosti

V Drásově 20. ledna 2009

Vážený pane Bonaparte,

V hodině slohové a komunikační výchovy jsem si vybral Vaši váženou postavu. Už od malička jsem chtěl být tak významný vojenský velitel, jako jste byl Vy!

Nejvíce by mě zajímalo, jestli jste chtěl být vojákem už od malička, protože já ano. A taky je mi velkou záhadou, proč jste si strkal ruku do kabátu. Měl jste k tomu důvod? Nebo to bylo jen tak ze zvyku? A jestli by Vás to neurazilo, tak i kolik jste měřil? Ale na tuto otázku mi nemusíte odpovídat.

Vím, že už si všechno nepamatujete, ale mohl byste mně napsat o vašich nejslavnějších vítězstvích, možná i porážkách? Na jednu ze slavných bitev se chodím každý rok dívat. Samozřejmě, že jde o rekonstrukci bitvy tří císařů u Slavkova z roku 1805. Byl jsem i na dvoustém výročí bitvy v roce 2005. Tato rekonstrukce byla velkolepější než ostatní, které jsem kdy viděl.

A to je vše.

Zdravím Vás,

Dominik Havlík, 8. B

Dopis z vězení

Milá rodino,

srdečně Vás zdravím. Píši Vám pár řádků, jak se tu mám a jak se mi daří. Než začnu psát, jak na tom jsem, chci se Vám moc omluvit za to vše, co jsem provedla. Ale věřte mi, že můj život nebyl snadný.

Nikomu jsem nevěřila a nesvěřila se se svými problémy a dopadla jsem takhle. Už od mých dvanácti let jsme nebyli jako rodina. Vy jste mně nevěřili. Podezírali jste mě, že chodím za školu a že fetuju. Nic z toho nebyla pravda. Mohla jsem Vám to říkat, jak jsem chtěla a Vy jste si pořád dokola říkali to svoje. Až nakonec jsem to vše neunesla a utekla z domu. Vše jsem to snášela čtyři roky, ale pak se jeden den stal mým osudným.

Chytla jsem se jedné party feťáků a už jsem v tom byla až po uši. Vykašlala jsem se na školu, na kamarády i na Vás, na svoji rodinu. Věřte mi, není lehké tady psát svůj příběh, vše jak bylo, ale chci, abyste to vše věděli a abychom zase byli jedna rodina, co nemá před sebou žádné tajnosti. Rodina, která si věří a se vším se svěřuje. Asi rok, co jsem žila takhle na ulici, jsem byla vyhublá na kost, no prostě jsem vypadala příšerně. Až jednou se asi stal zázrak.

Našli jste mě Vy. Tehdy jsem byla někde na nádraží. Vy jste mě tam zahlédli a odvedli do nemocnice.

Musím si odvyknout brát drogy. Chci být zase normální, šťastná se svojí rodinou a kamarády. Tímto dopisem bych se Vám všem chtěla omluvit. Způsobila jsem Vám mnoho starostí a to vše mě moc mrzí. Nikdy už bych to nechtěla zažít.

Byly to nejhorší roky v mém životě.

S pozdravem

Vaše jediná dcera

Eliška

Veronika Jakubičková, 8. B

Příběh na zadaná slova

pátek, večer, nádraží, kamarád, přijet, vítr, nehoda, lékař, kufr, ztratit

Nehoda

V pátek mi měl přijet vlakem kamarád ze školy. Odpoledne mi poslal sms, že přijede večer a abych na něho čekal na nádraží.

Když jsem tam večer přišel, foukal vítr, a tak jsem se šel schovat do nádražní budovy. Vevnitř měli televizi. Posadil jsem se a sledoval zprávy. Asi po deseti minutách ukázali, že blízko mého bydliště měl nehodu vlak. Bohužel to byl ten, ve kterém jel můj kamarád.

Tak jsem se zvedl a šel domů. Před domem na mě čekal nějaký muž. Když jsem se přiblížil, uviděl jsem, že je to můj kamarád, co měl přijet. Pozdravili jsme se a šli se ke mně ohřát. Když jsem uvařil čaj, začal mi vyprávět, co se stalo. Prý, že jim přes cestu utíkali koně a vykolejili. Pak, když k nim přijel lékař a ošetřil ho, před očima se mu ztratil kufr. Nenašel ho, tak si zavolal taxi a přijel ke mně. A pak už to znám...

Lenka Komínková, 8. B

O tom se nediskutuje

bylo téma slohového úkolu v letošní olympiádě z češtiny. O čem byste psali vy?

Dceři je čerstvých patnáct a právě dostala občanský průkaz. Její přátelé ji lákají na diskotéku a ona tam chce jít. Jenomže tuší, že ji tam její rodiče nepustí. A taky že měla pravdu. Jen, co večer sdělí mámě a tátovi svůj návrh, okamžitě ji rodiče uzemní, že nikam nepůjde, že je na to moc mladá.

Dcera se brání, že už je jí patnáct a už má občanku. Vždyť ostatní její kamarádky se už taky chodí večer bavit do klubů. Nechápe, proč z toho dělá její otec takovou vědu. Vždyť co je na tom? Tak jednou půjde na diskotéku. No a co? Ale rodiče jsou jiného názoru a nechtějí ji nikam pustit.

„Ale tati, vždyť v dnešní době do klubů chodí každý!“

„To mě nezajímá, že každý, moje dcera přece není každý!“

Ovšem to se jí ani v nejmenším nelíbí:

„Ale, tati...“

„Ne, prostě ne, o tom se nediskutuje.“

Adéla Nohelová, 8. A

Slohové práce 7. A + 7. B - vypravování

Proč se Honza nestal králem

Byl jednou jeden král, který vládl velmi bohatému království. Měl tři skoro dospělé syny Jiřího, Petra a třetího nejmladšího, který se jmenoval Honza. A protože tento král byl příliš starý, nemocný a unavený, tak se rozhodl, že některého ze tří synů jmenuje svým nástupcem. Jelikož je král spravedlivý a moudrý, dal svým synům tři úkoly.

Prvním úkolem bylo vylovit náhrdelník z perel z rybníka. Jiří byl nejstarší, tak plnil tento úkol jako první. Hned po něm plnil úkol Petr. Oba bratři splnili úkol na jedničku. Honza, poněvadž neumí plavat, tak se úkolu ani nezúčastnil.

Druhým úkolem bylo střílet ptáka na večeři. I tento úkol byl pro oba bratry hračkou, protože chodili ptáky střílet už od dětství. Nejmladší Honza, jelikož se pořád válel za pecí, tento úkol také nesplnil.

Třetím a zároveň posledním úkolem bylo říci otci, kdo má krále ze tří synů nejraději. Jiří měl svého otce rád jako zlato. Petr ho měl rád jako drahé kamení. A Honza ho měl rád jako jídlo.

Otce Honzovo rozhodnutí tak rozčílilo, že ho vyhnal ze svého království. Protože se Honza do království nevrátil a nesplnil ani jeden z úkolů, nemohl se stát králem.

Martin Heger, 7. A

Proč se Honza nestal králem

Byla jednou jedna chatrč, ve které žili otec s matkou, kteří měli syna jménem Honza. Matka se ho jednou zeptala, jestli ho baví pořád ležet na peci. Honza řekl: „Ne, maminko, vypravím se do světa.“ Maminka mu napekla pár buchet na cestu. Když po cestě zaslechl, že na hradě je princezna, která nemluví a král nabízí půl království a ruku princezny, vypravil se tedy na hrad. Cesta byla dlouhá, tak se musel někde vyspat. Trmácel se a narazil na chatku. Zeptal se, jestli není něco k snědku a kde by se mohl vyspat. Muž, který chatrč vlastnil, mu nabídl jídlo i něco na spaní. Další ráno vstal a odpoledne už byl na hradě. Král ho uvítal a řekl, ať se pustí do práce. Honza princeznu přehnul přes koleno a naplácal jí na zadek. Princezna začala křičet a král se radoval. Dal mu princeznu a půl království, ale Honza odmítl a řekl: „Ne, děkuji, ale kdyby byla třeba truhla zlata, tak bych ji hned bral a jel domů.“ Král mu dal truhlu a Honza odjel. Jenže Honzovi se truhla po cestě vysypala a on neměl nic.

David Klouda, 7. A

Proč se Honza nestal králem

Byl jednou jeden starý švec, který už nemohl ani moc chodit, ale pořád vykonával své řemeslo, jako kdyby byl ještě mladý. Jednou se mu narodil syn Honza, který rostl jako z vody. Když mu bylo osmnáct let, stařeček řekl: „Honzo, já ti musím předat někdy své řemeslo, abys ho vykonával s láskou a radostí.“ Na to stařeček zemřel. Honza měl na starosti, aby se postaral o chalupu a ještě k tomu o jeho nemocnou maminku. Jednou do jeho dílny přijel kočár s umouněnou princeznou, která chtěla spravit střevíček, ale že to musí být hotové do zítřka. Další den přijela princezna znova a vyzvedla si svůj střevíček. Druhý den přijel král a dovezl další princeznu s střevíčkem, ale že musí být hotov opět do zítřka. Honza se krále zeptal:

„Jakto, že musí, že princezna hned tak najednou musí mít tolik střevíčků?“ Král mu odpověděl: „Princezna se bude vdávat, zítra má ples a na něj musí mít své nejhezčí střevíčky.“ Honza si řekl, že se na ples půjde podívat. Přišel tam a protančil s princeznou celý večer, ona však nevěděla, s kým tančí, myslela si, že tančí s urozeným princem a ne se ševcem. Další den přišla do jeho dílny a Honza se zeptal: „Jakpak se vám se mnou tančilo, princezno?“ Princezna odpověděla, že by s ním nikdy netančila. Švec se naštvál, už si totiž myslel, že si ji vezme za ženu a bude mít půl království a k tomu princeznu a mamince zaplatí doktora, ale mýlil se a řekl si: „Ještěže jsem si nevezl takovou rozmazlenou princeznu.“ Nato mu maminka zemřela a on zůstal zcela sám. Do vedlejší chalupy se přistěhovala rodina, která měla za dceru Anežku. Honzovi se hrozně líbila, začali se spolu kamarádit a potom byla svatba. Anežka se nastěhovala k Honzovi do chalupy a měli dceru Adélku. Honza své dceři Adélce pořád vyprávěl svůj příběh, proč se nestal králem.

Andrea Romanová, 7. A

..... a klíče se našly

Paní Nováková měla sice ne moc dobře placenou, ale velice důležitou práci. Pracovala na Veletržích Brno jako vrátná a vlastnila obrovský svazek klíčů, na kterém byly klíče od všech možných pavilonů, různých kanceláří, od WC a ještě spousta dalších klíčů a všechny tyto klíče musela hlídat, aby jí je třeba někdo neukradl, nebo aby je neztratila. Když si paní Nováková o své malé přestávce odskočila na WC, zapoměla klíče na stole. Přiběhl služební pes a odnesl si klíče do své boudy. Když se paní Nováková vrátila ze záchodu, zjistila, že klíče nemá. Nejdříve je velice dlouho hledala, ale nemohla je najít. Tak teda šla za svým nadřízeným, panem Kalusem a oznámila mu tu zprávu. Paní Nováková dostala výpověď, ale když to slyšel velice inteligentní služební pes, donesl klíče nadřízenému paní Novákové, a ten se začal smát na celé kolo. A tak se klíče našly a paní Novákovou vzali zpátky na místo vrátné, ale už si musela na klíče dávat veliký pozor.

Kateřina Kloudová, 7. A

Jakub a klíče

Ve městě Brně žil malý chlapec, který chodil do 3. třídy a měl nádherně vyzdobenou klíčenku. Jednoho dne, když se vydal na fotbal, po cestě vytratil klíče, když se vracel z fotbalu domů uvědomil si, že mu něco chybí, ale nevěděl co. . .

Došel k bytu a zjistil, že nemá klíče. Zazvonil na zvonek, po chvíli mu otevřela sestra, oznámil jí, že někde ztratil klíče. Sestra přemýšlela, jak klíče najít. Po chvíli jí došlo, že rodičům nic nemusí říkat. Druhého dne se vydali klíče hledat. Šli místy, kudy šel malý Jakub z fotbalu. Hledal, ale nic nenašli. Jakub byl smutný a nevěděl, co bude dělat.

Uběhl den a Jakub se vydal na fotbalový trénink. Po dlouhém tréninku se vydal zpět domů. Po cestě si koupil něco na jídlo. Když došel domů, zazvonil, ale k překvapení otevřel jeho otec a zeptal se: „Ty nemáš klíče?“ Jakub vešel dovnitř a ani nepozdravil. Téhož dne se Jakubova maminka rozhodla prát prádlo. Vzala Jakubovi tašku s tréninkem, vysypala ji a z tašky vypadly klíče, maminka ji zanesla Jakubovi do pokoje a řekla: „Tady máš svoje klíče.“ Jakub si oddechl a byl rád, že se klíče našly.

David Konečný, 7. A

.....a klíče se našly

Jednou rodina Novákových se rozhodla jet na hory do Krkonoš. Udělat si takovou prima dovolenou a odpočinout si od práce a školy. Rozhodli se jet na 14 dní, děti už se těšily, maminka měla už stres týden dopředu. No a tatínek? Uklidňoval maminku a sám se na hory moc těšil. Tatínek moc rád lyžuje. Maminka lyžovat neumí, ale chce se to naučit. A dětičky ty také budou lyžovat. Tatínek našel na internetu, kde budou bydlet a vše, co ho zajímalo, hlavně kolik to bude stát. Den před odjezdem maminka začala balit kufry. Toho bylo: pyžama, oblečení, kombinézy, boty a hlavně lyže. Tak tak se to vešlo do kufrů. Přišel den D. Novákoví museli vstávat už v půl šesté, aby všechno stihli. Moc se jim nechtělo. Ale nakonec vstali. Zaklapli dveře a šli. Přišli na nádraží, právě jim jel vlak, tak nastoupili a jeli. Povídali si, smáli se a říkali si vtipy. Vlak zapískal. „Rodinko, vystupujeme.“ Vystoupili a čekali chvilku na autobus. Za půl hodiny vystoupili právě hned před hotelem. Na recepci se vyzvedli klíče a šli do svého čtyřlůžkového pokoje. Maminka začala všechno vybalovat. Je velká pečlivka, všechno musí mít na svém místě. Najednou plácla rukama a řekla: „Nemáme klíče od domu, co budeme dělat? Tatínek, velký optimista, řekl: „Ale to nevádí, užijeme si dovolenou a potom zavoláme z mobilu zámečnicka a on nám udělá nový zámek a klíče.“ 14 dní uběhlo jako voda a jeli domů. Přijeli k bytu a zavolali zámečnicka. Zámečnick přijel, otevřel dveře a na stolku ležely klíče. Všichni byli moc šťastní a tatínek nakonec řekl: „Klíče se našly.“

Andrea Novotná, 7. A

..... a klíče se našly

Jednou, asi před dvěma roky, jsme se vraceli z dvoutýdenního výletu po Evropě. Jeli jsme po dálnici směrem k Brnu a už jsme se těšili, až budeme doma. Maminka celou cestu básnila o tom krásném výletu a že bychom příští rok mohli jet zase. Cesta domů nám trvala 5 hodin a nakonec jsme zastavili před našim domem.

Náš dům se podobá spíše paneláku, ale je mnohem menší a za domem jsou zahrádky. Maminka hrozně ráda okopává záhonek a sbírá jahody, v tu dobu se nikdo v její blízkosti nezdržuje, protože každého zapojí do práce.

Když jsme nebyli doma, starala se o náš záhonek sousedka, taky hrozně pečlivá, skoro jako naše maminka. Když jsme přijeli domů, byla před námi velká práce odnést tašky do domu.

Maminka nám měla odemknout byt, ale nemohla najít klíče. Co teď?

Maminka ještě jednou a důkladně prohledala kabelku. Tatínek šel prohledat auto a já jsem se šla zeptat sousedů, jestli náhodou nenašli naše klíče. Maminka byla zoufalá a rychle přehrabovala všechny tašky v autě. Tatínek se šel podívat na zahradu, protože maminka, než někam jedeme, všechno kontroluje, tak jestli je tam někde nevytratila. Já jsem se musela podívat dokonce i pod auto. Dá se říct, že jsme obrátili všechno vzhůru nohama, ale klíče nenašli. Sousedé se nám nabídli, že klidně můžeme jednu noc spát u nich a druhý den zase hledat. Já jsem proti tomu nic neměla, ale maminka a tatínek říkali, že se to nehodí. Celí utahaní jsme šli k autu. Tatínek náhle vítězně zařval, až jsme o pět centimetrů nadskočily. Když jsme se podívali do zaparkovaného auta, s úlevou jsme vykřikli: „A klíče se našly!“

Tereza Hartmanová, 7. B

nakreslila Lenka Komínková, 8. B

Pravidlo k deskové hře:

Hráč postupuje dopředu podle počtu bodů, které hodil na kostce. Na jednom políčku smí stát libovolný počet figurek. Pokud se některý z hráčů dostane na políčko s vykřičníky, musí se řídit podle následujících pokynů:

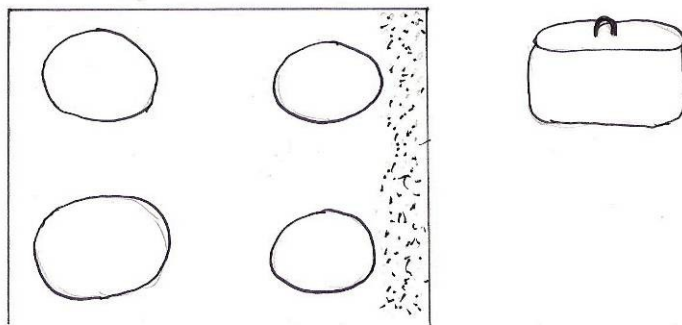
- !9! Jedeš autobusem – rychle na políčko 15.
- !18! Hoří! Musíš pomoci hasit – nehraješ 1 kolo.
- !21! Most je starý a ty špatně šlápneš a propadneš se do vody. Jsi celý mokrý a musíš oschnout – nehraješ dvě kola.
- !32! Máš před sebou území strnišť a bodlin. Aby ses dostal na políčko 33, musíš hodit „šestku“.
- !38! Po celém dni máš hlad a žízeň, a proto se zastavíš v hospodě – nehraješ dvě kola.
- !43! Skáčeš přes kameny a najednou ti uklouzne noha a zase se namočíš a musíš uschnout – nehraješ dvě kola.
- !46! Zabloudil jsi v lese – nehraješ 1 kolo.

Stop Vážení

Mebani' ná's má edy' den křech v kuchyni! Teď máte jedinečnou šanci
zakoupit si naši pomocnici v kuchyni. Je to sporák, který nám uvadí
jídlo, má křech a si jím odpovíme. Stačí zadat jídlo, dať na sporák hrnce,
a během 30 minut máte hotová jídla. Pokud navoláte ihned, dostanete od
ná's kolárna v hrnce každý ETA. Cena sporáku je 20 000 000 Kč. Nezapomí
si ujit!

Tel: 123 456 789
987 654 321

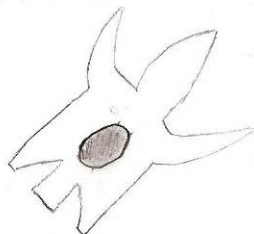
nakreslila Andrea Pelikánová, 9. A

Teleport

Nimí slava
ná's ná's 40%

Proč přivítat nikam spíchat, když je tu ná's nový výrobek Teleport.
Jeho používání je tak snadné, že můžete hraběti a jiné kum, kde jste chlti být.
Přivítat můžete tak brzo do práce. Nimí nemůžete, protože je tu ná's nový výrobek Teleport.

Můžete cestovat po celém světě. V Nimíto přístrojem
ná'm můžeme rovněž se přijet do světa v čas.

Je nám líto

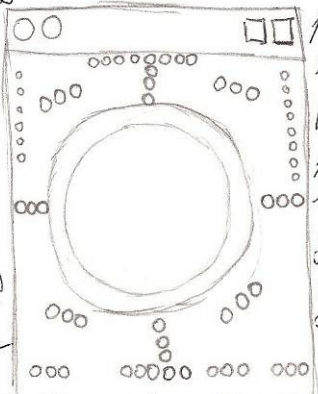

zvláště si na slaven.

nakreslil Michal Malásek, 9. A

ZÁZRAČNÁ PRAČKA

Už ani máte Adik ztraceného času když jedete nakupovat obilí...
Zabere to třeba celý den a utratíte hořácku...
Ale s naším jedinečným vynálezem máte vyhrazeno...
Naše pračka funguje tak, že, vhadíte do ní látku a barvou takovou, jaké chcete mít obilí...
Když máte vše připraveno otevřete...
Stavíte si i časté kamí nehody...
Rádko si co hořá? Naše pračka...
Takže umyjete a ihned volajte...
Proto se bude ten zázrak stoji...
Jestli chcete...
Také můžete...
pračku navolíte co chcete a čas 10 minut je to hotový...
Válo kačelová...
pročítá 10000 Kč k tomu od nás dostane užto...
lík obilí látek...
Jen 1000 Kč k tomu a máte...
do 1000 Kč k tomu a máte...
s dobrou...

nakreslila Edita Ostržková, 9. A

obrázek na titulní straně nakreslil Jakub Ondříšek, 7. A

DRÁSOVÁČEK

Školní časopis Základní školy T. G. M. v Drásově – číslo 4 / ročník 8. – únor 2009
Vydává ZŠ a MŠ T. G. Masaryka Drásov, Drásov 167 výhradně pro vnitřní potřebu.
Číslo 4 vyšlo 20. 2. 2009 v nákladu 20 výtisků.